

JO VULL CRIAR A L'ALBUFERA!

JO VULL CRIAR A L'ALBUFERA!

Les aventures d'Anneta i Rufí

Autors/es: Acció Ecologista-Agró: Matthieu Lassalle, Lucía Moreno,
Lurdes Ribera; SEO/BirdLife: Diana Ferrís, Anna Valentín

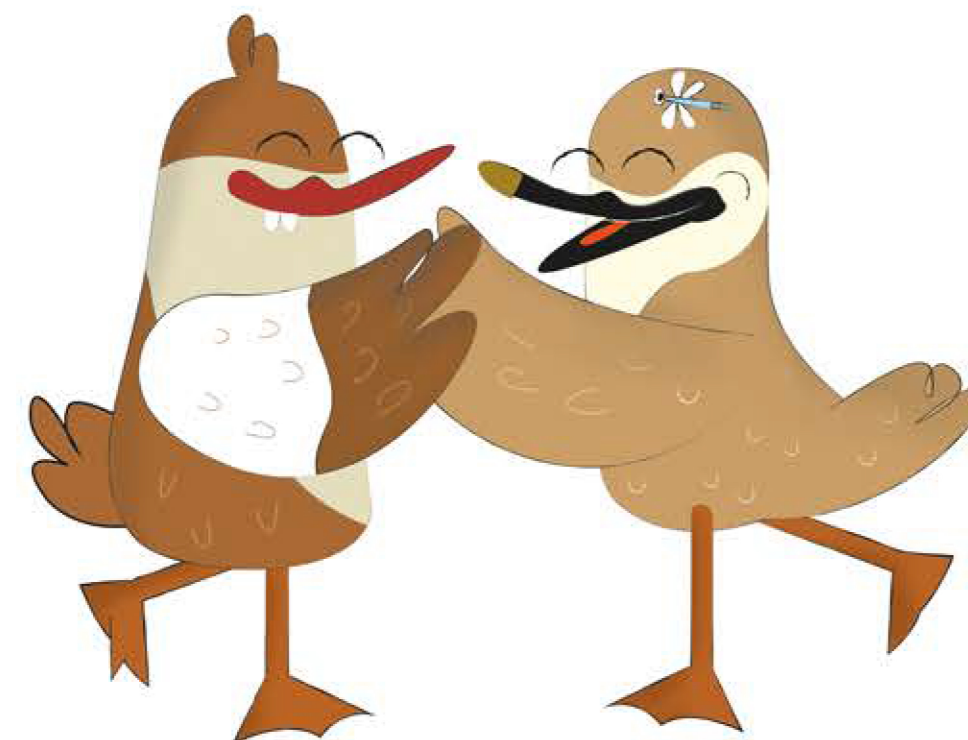
Il·lustracions i maquetació: Chiara Boffi

Data: 2021

Depòsit legal: V-3158-2021

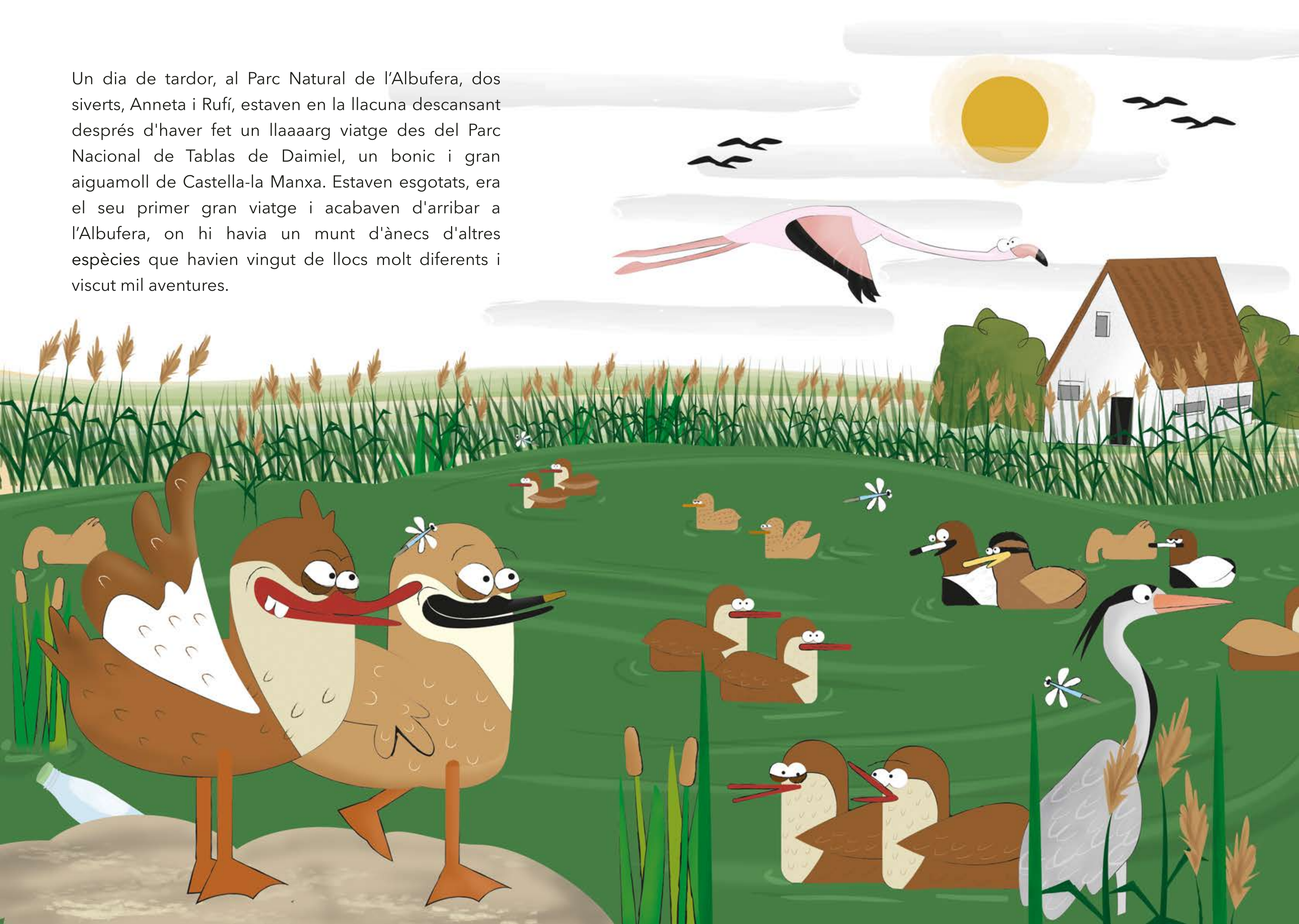
ISBN: 978-84-9089-410-1

L'edició d'este conte s'ha realitzat en el marc del conveni de col·laboració entre l'Ajuntament de València (Servici Devesa-Albufera), SEO/BirdLife i Acció Ecologista-Agró per a fer valdre el Tancat de la Pipa com un espai d'alt valor ecològic i d'ús públic per a la ciutadania de València.

Dedicat a totes les persones que treballen dia a dia, pam a pam, per la millora de l'Albufera.

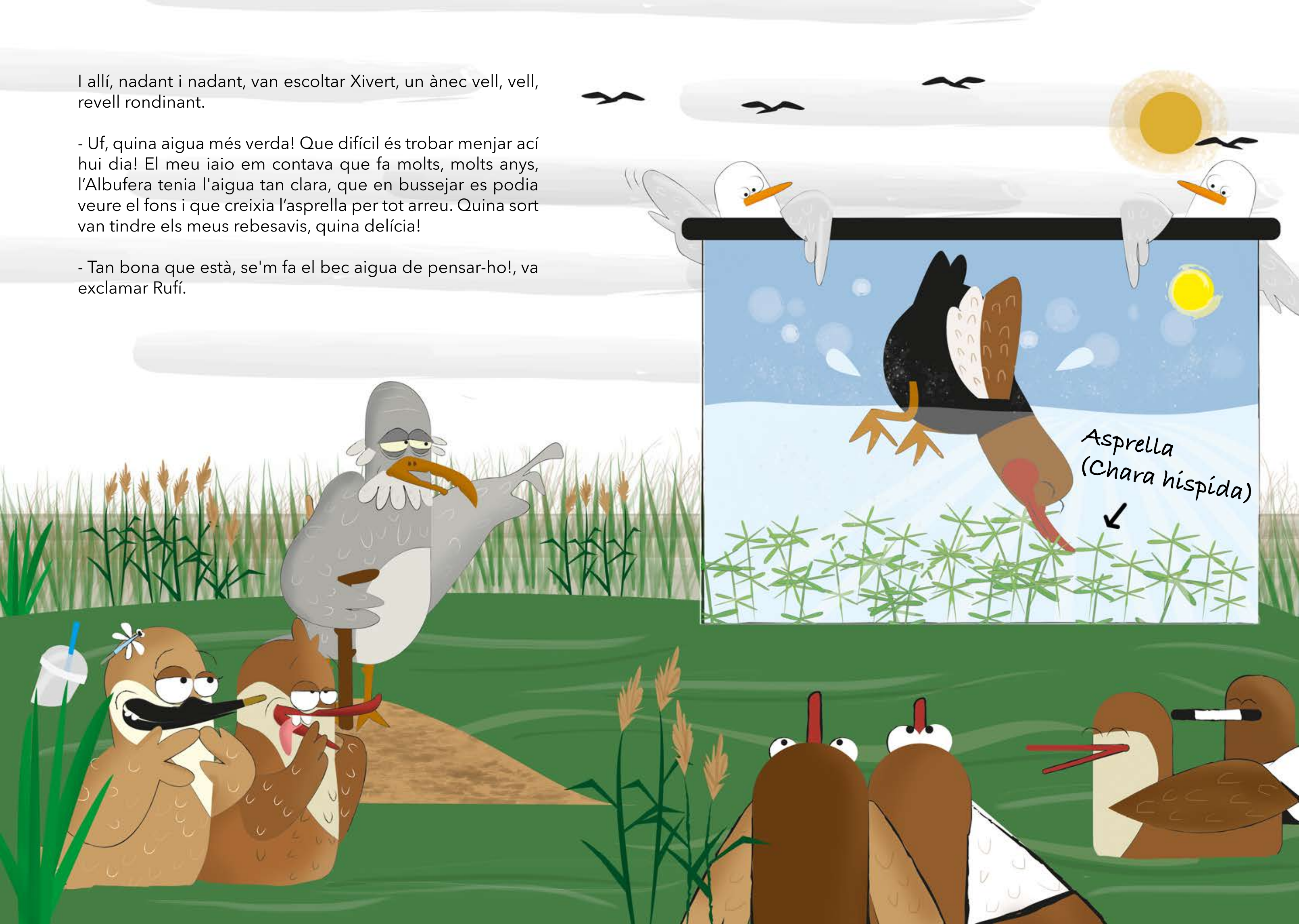
Un dia de tardor, al Parc Natural de l'Albufera, dos
siverts, Anneta i Rufí, estaven en la llacuna descansant
després d'haver fet un llaaaarg viatge des del Parc
Nacional de Tablas de Daimiel, un bonic i gran
aiguamoll de Castella-la Manxa. Estaven esgotats, era
el seu primer gran viatge i acabaven d'arribar a
l'Albufera, on hi havia un munt d'ànecs d'altres
espècies que havien vingut de llocs molt diferents i
viscut mil aventures.

I allí, nadant i nadant, van escoltar Xivert, un ànec vell, vell, revell rondinant.

- Uf, quina aigua més verda! Que difícil és trobar menjar ací hui dia! El meu iaio em contava que fa molts, molts anys, l'Albufera tenia l'aigua tan clara, que en bussejar es podia veure el fons i que creixia l'asprella per tot arreu. Quina sort van tindre els meus rebesavis, quina delícia!

- Tan bona que està, se'm fa el bec aigua de pensar-ho!, va exclamar Rufí.

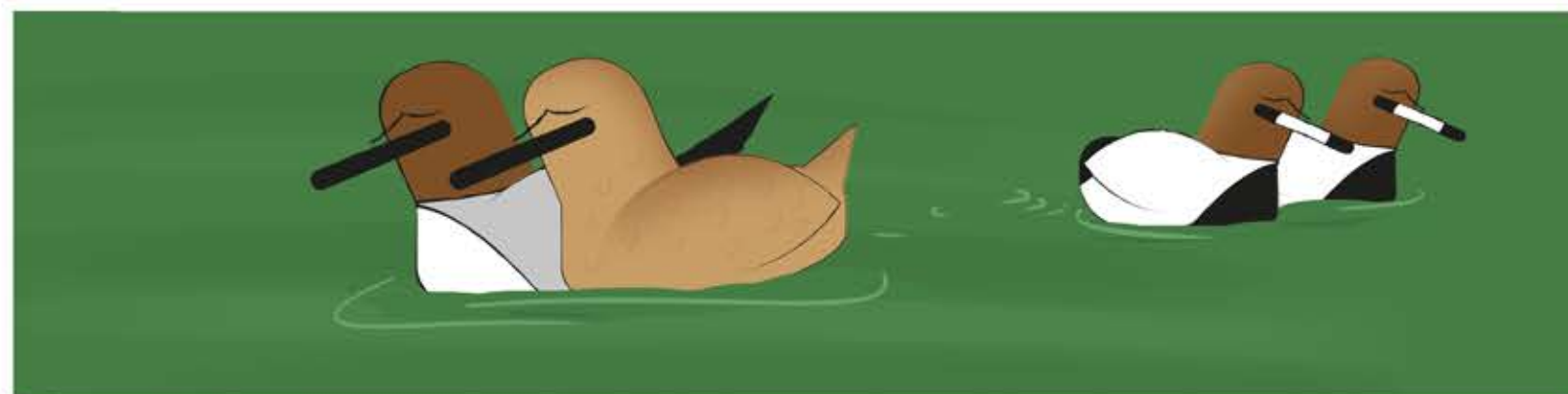
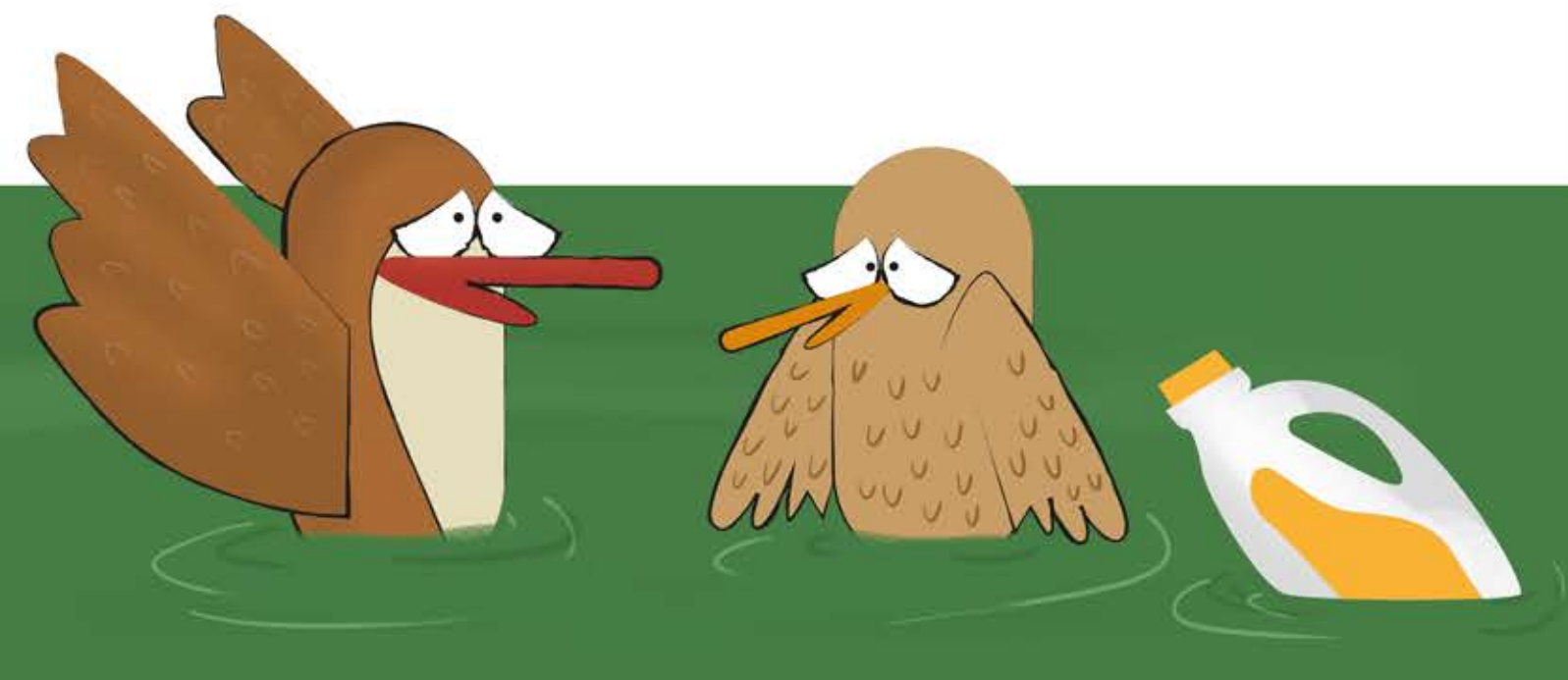

- I com que tenien tant de menjar, milers i milers de siverts es quedaven ací tot l'any, va continuar Xivert.
- Fins i tot criaven a la primavera!

- N'hi havia tants, que van posar la nostra cara en tots els cartells de l'Albufera. Érem el símbol del Parc! Diuen que va ser el meu rebesavi el model del dibuix, sembla que era molt templat i presumit.

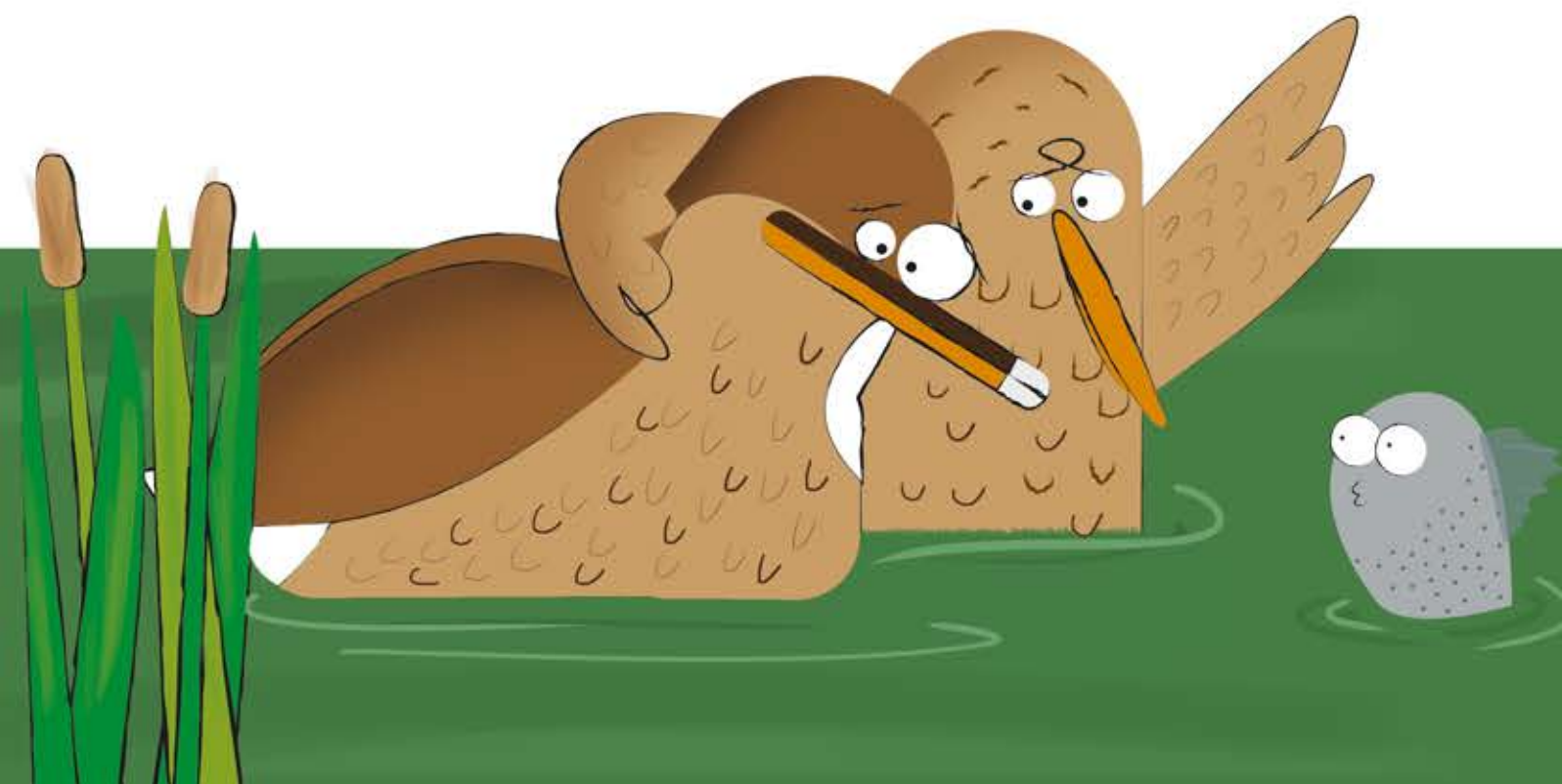
Quin rebombori es va muntar amb el que contà Xivert! Tots els ànecs comentaven entre ells:

No ens ho podem creure!

És impossible quedar-se a l'Albufera a criar!

Però si ací, una vegada s'acaba l'hivern, ens n'hem d'anar, no hi ha menjar per als nostres pollets, ni tampoc lloc per a fer el niu.

Tots estaven escoltant Xivert bocabadats quan, de sobte, un fort soroll a la llunyania els va espantar i van alçar el vol atabaladament.

-Amagueu-vos! És cap de setmana i estos humans ja estan amb les seues escopetes disparant una altra vegada, va cridar un ànec vell.

En voler alçar el vol, Anneta es va adonar que se li havia enredrat la pota a un plàstic:

-Rufí, ajuda'm, que no em puc moure!, li va suplicar Anneta espantada.

I tirant, tirant, per fi van aconseguir eixir volant junts.

Van passar les setmanes, va arribar l'hivern i als mascles els van anar apareixent unes plomes noves molt acolorides. El cap s'havia tornat d'un color taronja tan intens que brillava amb el sol i el bec es va tornar de color roig cridaner. Tots es passejaven davant de les femelles com si es tractara d'una desfilada de moda.

- Mireu que orgullosos estan tots!, va dir Anneta a les seues amigues.

- La veritat és que són tots molt bonics. Mira este d'ací!, va dir una. - Nadaré amb ell una estona.

- Buf, jo no sé quin triar!, va dir una altra

- Caram, Rufí, que elegant vas!, va dir Anneta acostant-s'hi alegrement.

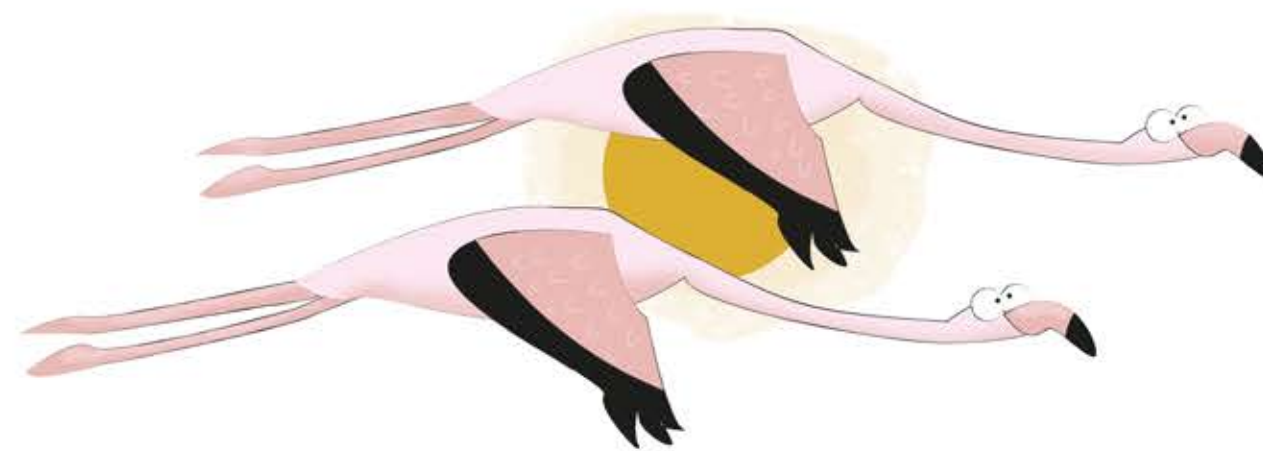
Encara sort que Rufí ja tenia les plomes rogenques, perquè s'hauria posat més roig encara... no aconseguia dissimular la seua atracció per Anneta.

Ja era final de febrer i estaven tots aparellats. S'acostava el moment de decidir on fer el niu.

- On anirem a criar? És el nostre primer any, podríem anar a Daimiel, on vam nàixer, però... què et sembla si ho intentem ací? Si altres van poder, perquè nosaltres no? , va dir Anneta.

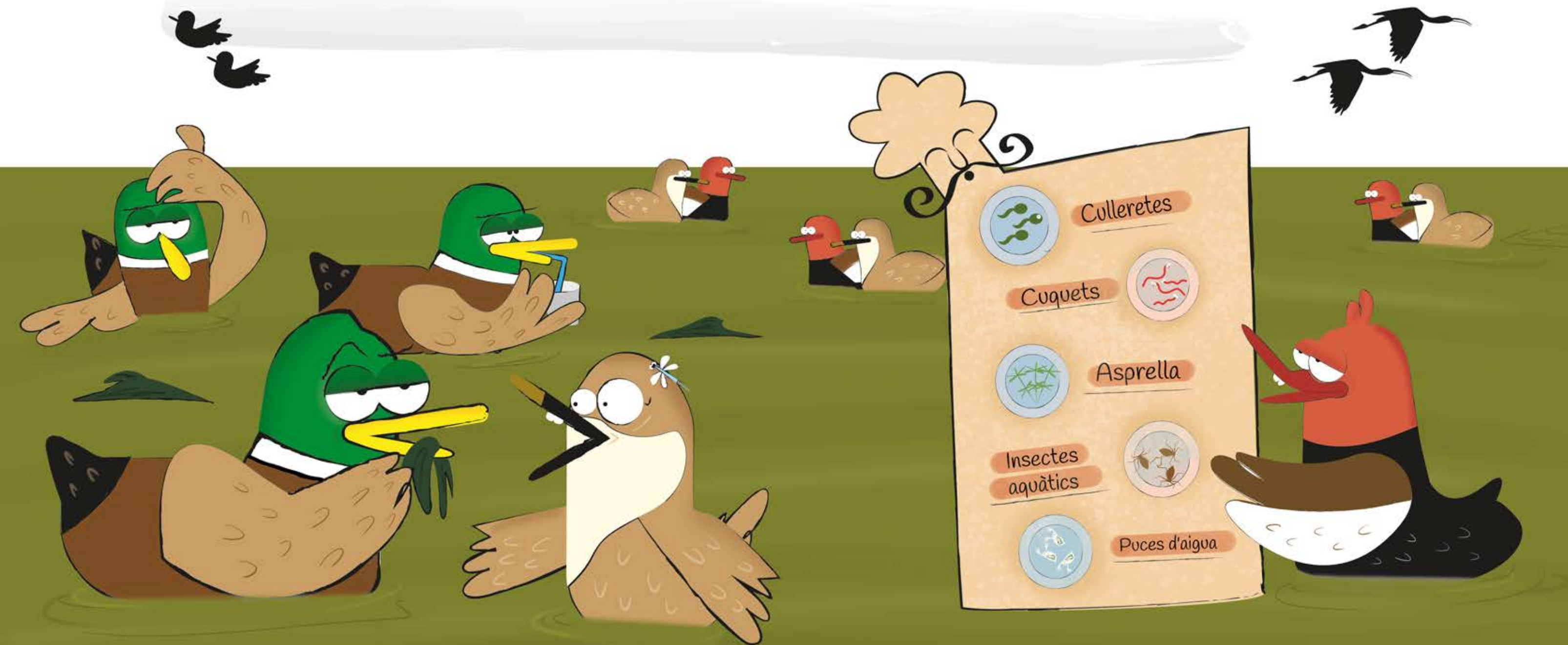
- No, Anneta, és una bogeria. No ho veus?“, va respondre Rufí.

Anneta se'n va anar a consultar-ho amb els ànecs collverds:

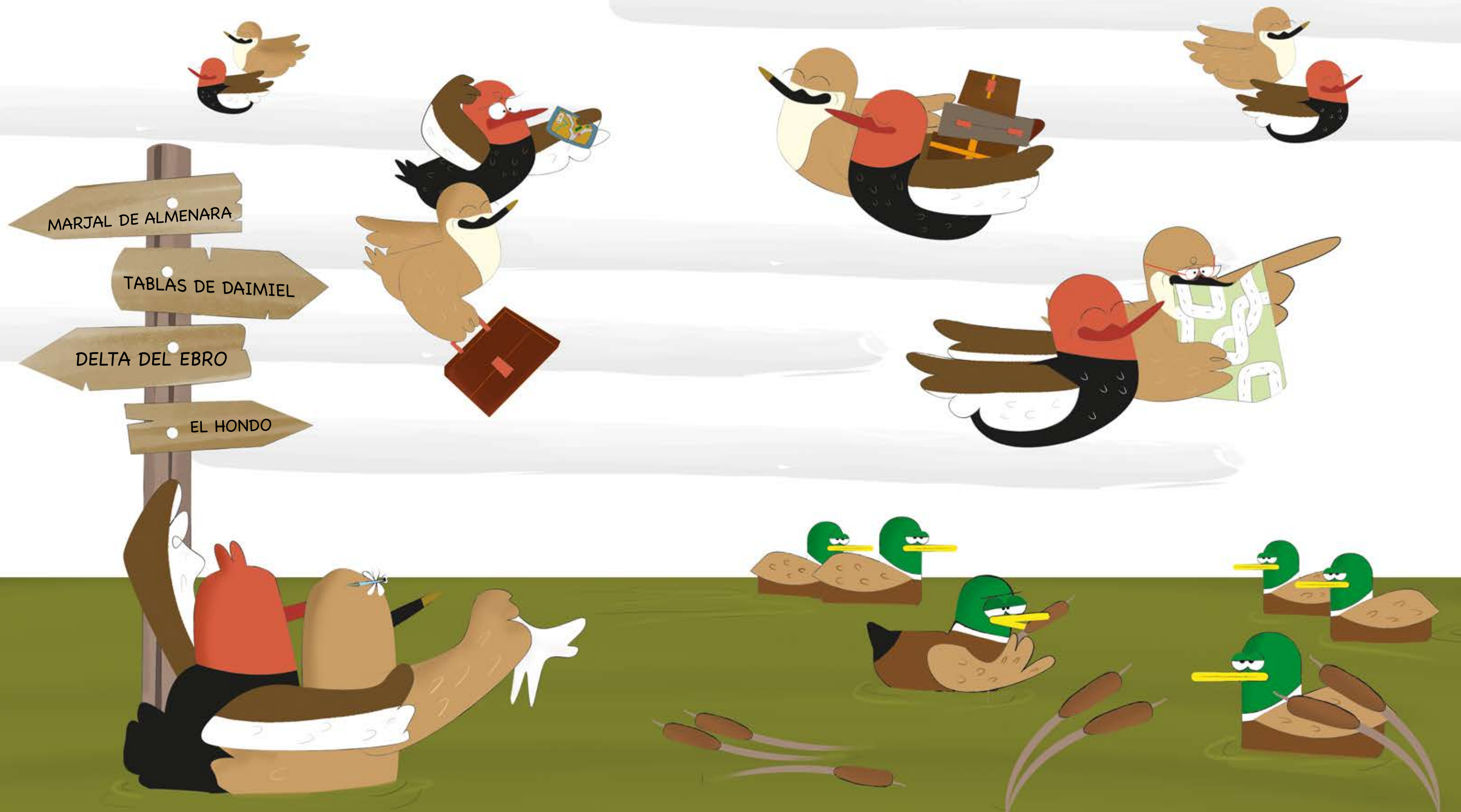
- Sembla que nosaltres ens n'hem d'anar però..., i vosaltres?
- Nosaltres ens quedem!, va dir un d'ells.
- Però què menjareu ací?
- Nosaltres qualsevol cosa, no tenim problema!, va respondre un altre amb un to meninfot.

- Anneta, però nosaltres no som iguals -va intervindre Rufí-; cal buscar un lloc on hi haja bon menjar per a alimentar els nostres pollets. Nosaltres podem menjar tots els dies esta sopa verda i algunes altres algues, però saps que els aneguets, perquè puguin créixer, necessiten un menú molt variat.

A pesar del que li deien els seus companys, Anneta, que era molt cabuda, estava segura que podien quedar-se a criar en l'Albufera i va convèncer Rufí perquè ho intentaren.

Es van acomiadar de tots els seus amics, els quals se'n van anar volant a altres aiguamolls.

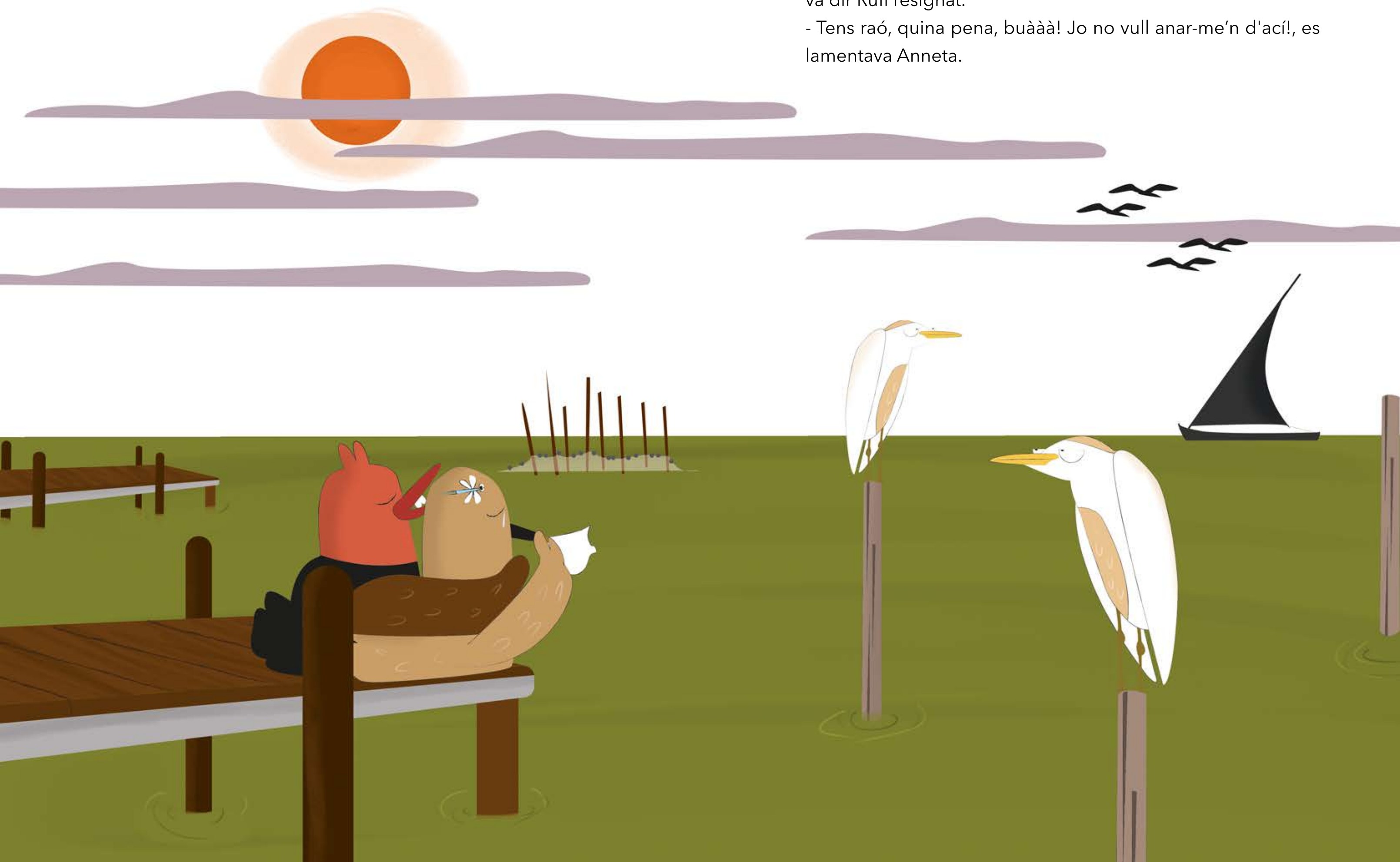

Amb la primavera en tota la seua esplendor, esperaven veure aparéixer l'asprella... però res, l'aigua estava massa tèrbola. Era el moment en el qual els agricultors assequen els camps d'arròs i queden ja pocs llocs inundats. Volaven i volaven, sense parar d'ací cap allà buscant-ne arreu del Parc, però ja no veien llocs bons per a fer el niu i el temps passava...

Per això, un matí de maig, tristos i esgotats, van decidir abandonar l'Albufera.

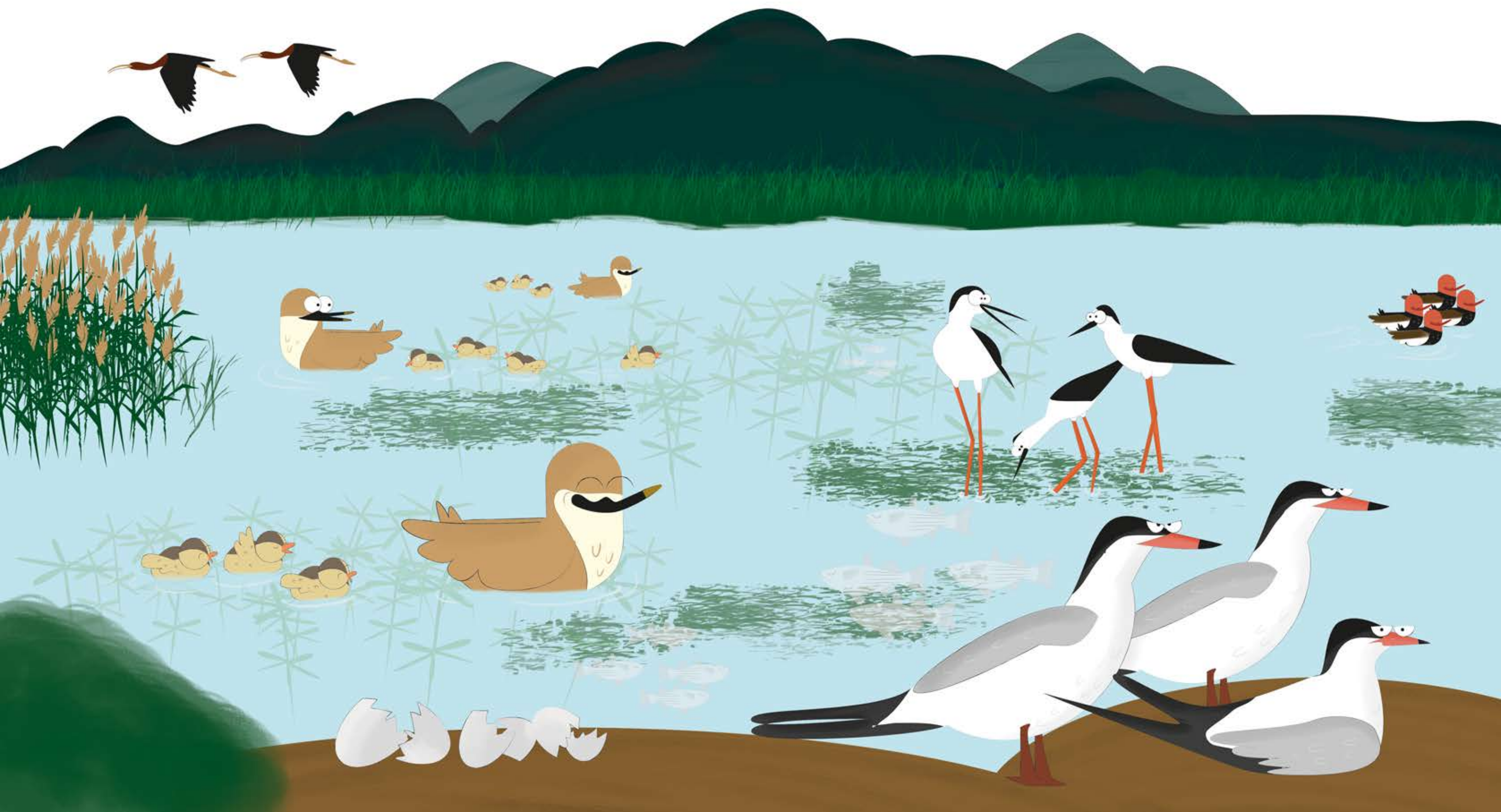
- Ja no ens dóna temps a pondre els ous, Anneta. Ni tan sols hem pogut construir el niu. Hem d'anar-nos-en volaaaaant!, va dir Rufí resignat.

- Tens raó, quina pena, buààà! Jo no vull anar-me'n d'ací!, es lamentava Anneta.

I van volar fins a la Marjal dels Moros, que era l'aiguamoll més pròxim. Quan hi van arribar ja hi havia pollets nadant, fills dels seus amics, però ja era tard... tots els llocs estaven ocupats i no els va donar temps a fer el niu. Enguany no podrien tindre aneguets.

Anneta i Rufí estaven tristos però sabien que, de vegades, passen estes coses, tal com li havia contat a Rufí una de les seues ties en un dinar familiar.

Els anys van passar, la seua vida va seguir, volant d'aiguamoll en aiguamoll, cada any amb una parella diferent i en un lloc diferent.

Un hivern després de molt de temps, Anneta i Rufí es van retrobar a l'Albufera i van conèixer milers d'ànecs de tot tipus: el senyor Acuto amb la seua llarga i graciosa cua, el senyor i la senyora Crecco, la parella Cabús, tan xicotets i que apareixien i desapareixien sota l'aigua...

...i Clipo, que ja es coneixien de vista des de fa anys a la Marjal de Pego, amb el seu bec com una cullera.

- Rufí! Quina alegria vore't!, va dir Anneta encantada.

- Quant de temps! va exclamar Rufí.

Un dia, mentre Anneta descansava tranquil·lament en l'estany, va observar que s'hi acostava una barca. Normalment s'amagava de les persones, perquè ja sabia que no porten res de bo. Però aquell dia, Anneta va decidir quedar-s'hi i parar-hi atenció:

- Hui visitarem el Tancat de la Pipa, va dir el barquer Pep als seus visitants.
- I què té d'especial eixe lloc?, va preguntar un dels turistes.
- Doncs que té llacunes i filtres verds amb aigua neta tot l'any -va respondre Pep-, i a les aus els encanta perquè hi ha asprella, granotes, cuquets, gambetes, xicotets peixos i com són tan espavilades, s'estan quedant allí a criar. Ja voràs, ja... és un paradís!

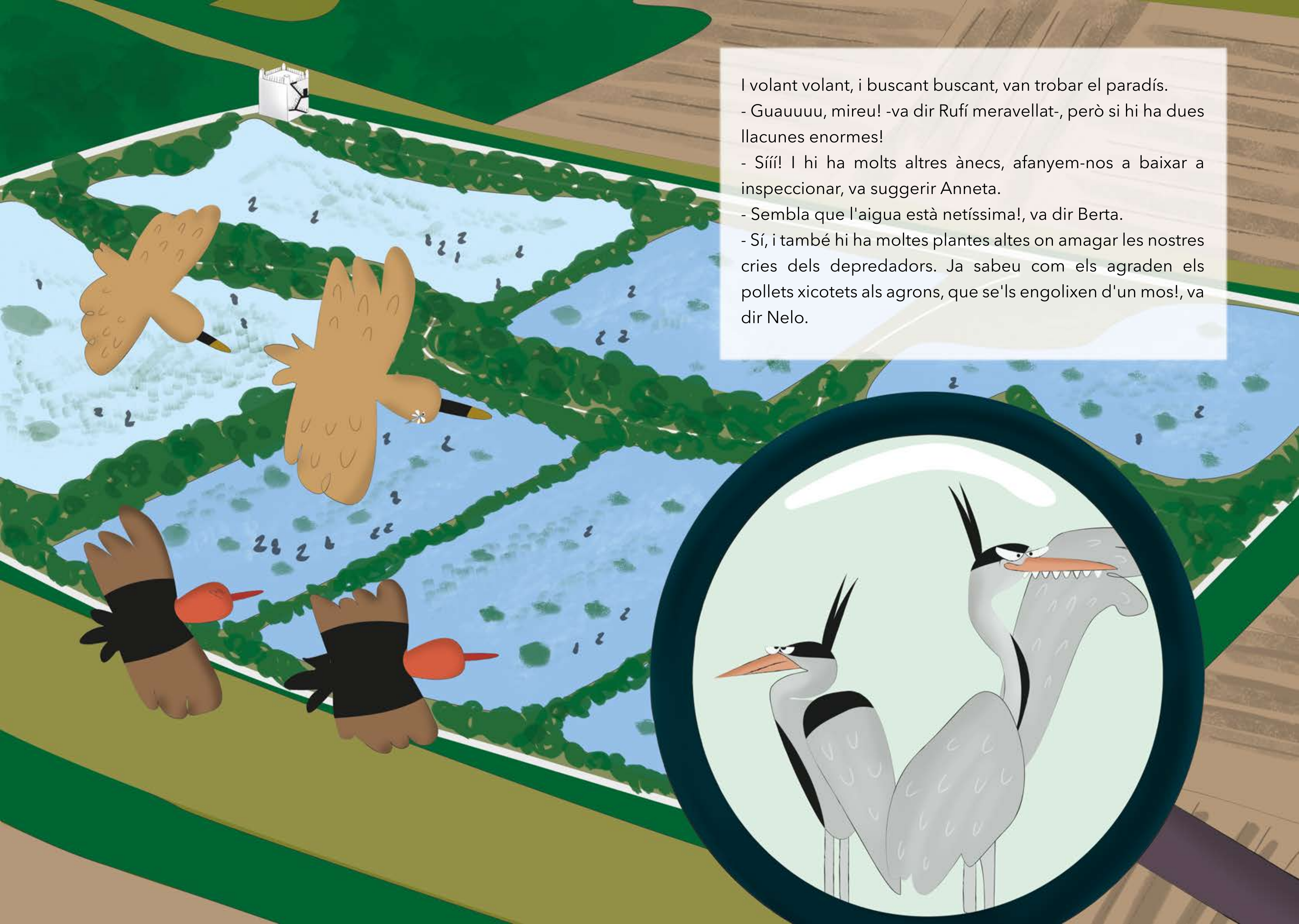
Anneta li va contar a Rufí el que havia sentit dir a aquell barquer.

- Dels humans no te'n pots fiar, no crec que siga cert, va replicar Rufí.

Però ella recordava el que contava el senyor Xivert anys arrere i el va convèncer per a quedar-s'hi de nou i buscar aquell lloc misteriós.

A més, Nelo i Berta, uns amics seus, també havien escoltat la història de Xivert i tenien ganes d'atrevir-se amb esta aventura.

-Anem cap allà!, van dir tots il·lusionats.

I volant volant, i buscant buscant, van trobar el paradís.

- Guauuuu, mireu! -va dir Rufí meravellat-, però si hi ha dues llacunes enormes!

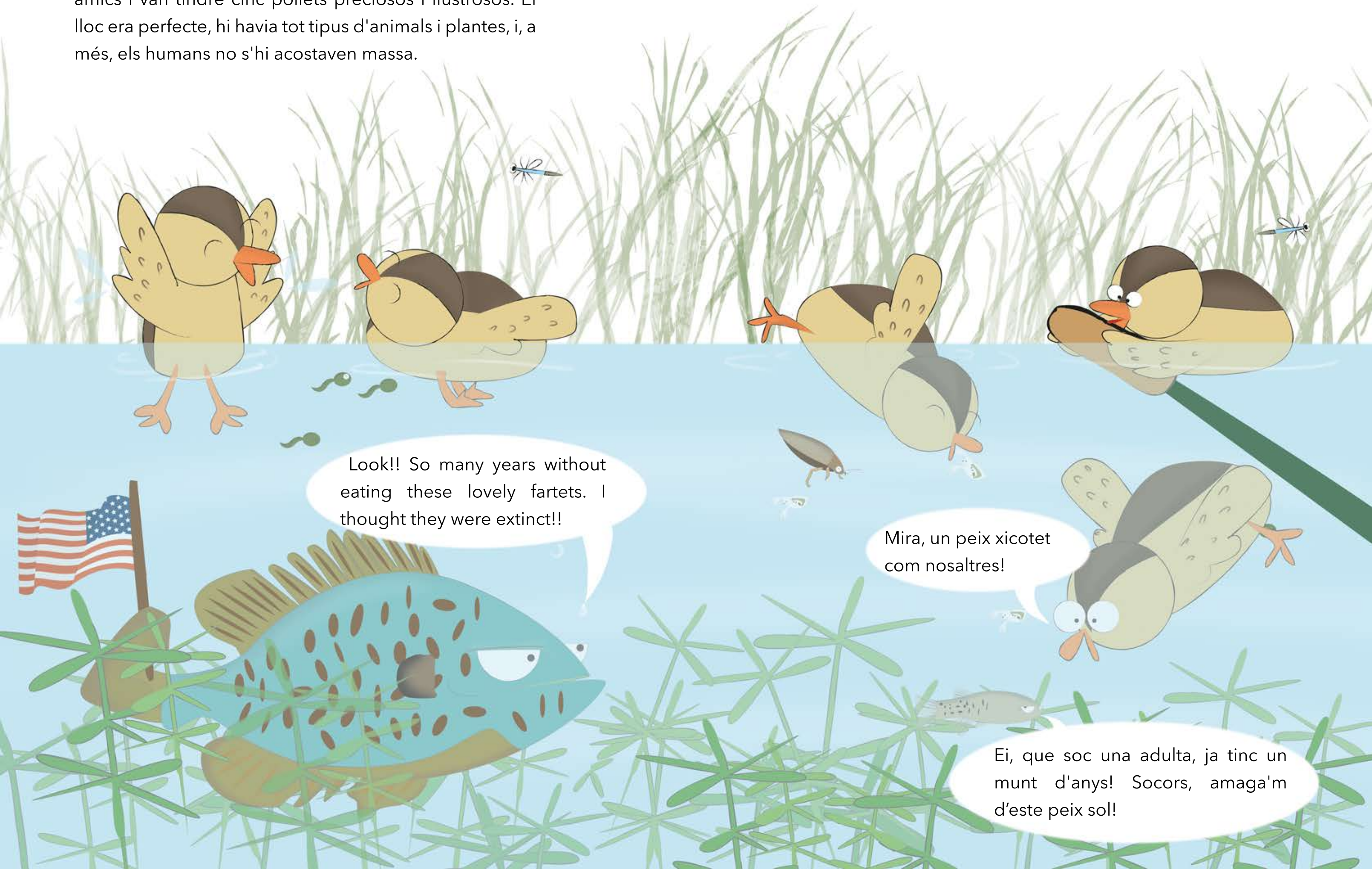
- Sííí! I hi ha molts altres ànecs, afanyem-nos a baixar a inspeccionar, va suggerir Anneta.

- Sembla que l'aigua està netíssima!, va dir Berta.

- Sí, i també hi ha moltes plantes altes on amagar les nostres cries dels depredadors. Ja sabeu com els agraden els pollets xicotets als agrons, que se'ls engolixen d'un mos!, va dir Nelo.

Van passar uns mesos meravellosos, van conèixer nous amics i van tindre cinc pollets preciosos i llustrosos. El lloc era perfecte, hi havia tot tipus d'animals i plantes, i, a més, els humans no s'hi acostaven massa.

Look!! So many years without eating these lovely fartets. I thought they were extinct!!

Mira, un peix xicotet com nosaltres!

Ei, que soc una adulta, ja tinc un munt d'anys! Socors, amaga'm d'este peix sol!

Al Tancat de la Pipa vivien un munt d'animals:

- Jo visc ací des de fa ja cinc anys, em van soltar ací els biòlegs perquè no quedava ningú de la meua espècie a l'Albufera -va dir Emys, la tortuga. - Ara ja en som moltes i creixem tant que fa goig!

- Jo vaig nàixer a la mar. Fa diversos anys que intente remuntar algun riu, però no ho aconseguisc, només trobe parets! He decidit quedar-me ací perquè s'està genial, va dir Gila, l'anguila.

Va passar el senyor Cabrellot tot orgullós amb les seues cries a l'esquena sabent que l'estaven observant.

- Mira, Rufí! A vore si aprenem a portar així als nostres pollets, va murmurar Anneta il·lusionada.

- Si nadeu darrere d'aquella mata de bova, voreu quanta asprella creix, va aconsellar Atra, la fotja.

Anneta i Rufí no fallaven, cada primavera es retrobaven al Tancat de la Pipa, ansiosos de veure com havia canviat respecte a l'any anterior.

- Mira com ha crescut la bova i el senill de la riba! -va exclamar Anneta-, amb tanta vegetació hi ha molts amagatalls on refugiar-nos.

-I ací han plantat els humans un munt de noves espècies de plantes, que bé! No m'estranya que l'aigua estiga així de transparent i hi haja tantes puces d'aigua!, es va sorprendre Rufí.

Els anys van passar i un dia, Anneta va decidir reunir a tots els pollets de la llacuna de la Pipa per a contar-los la seua història.

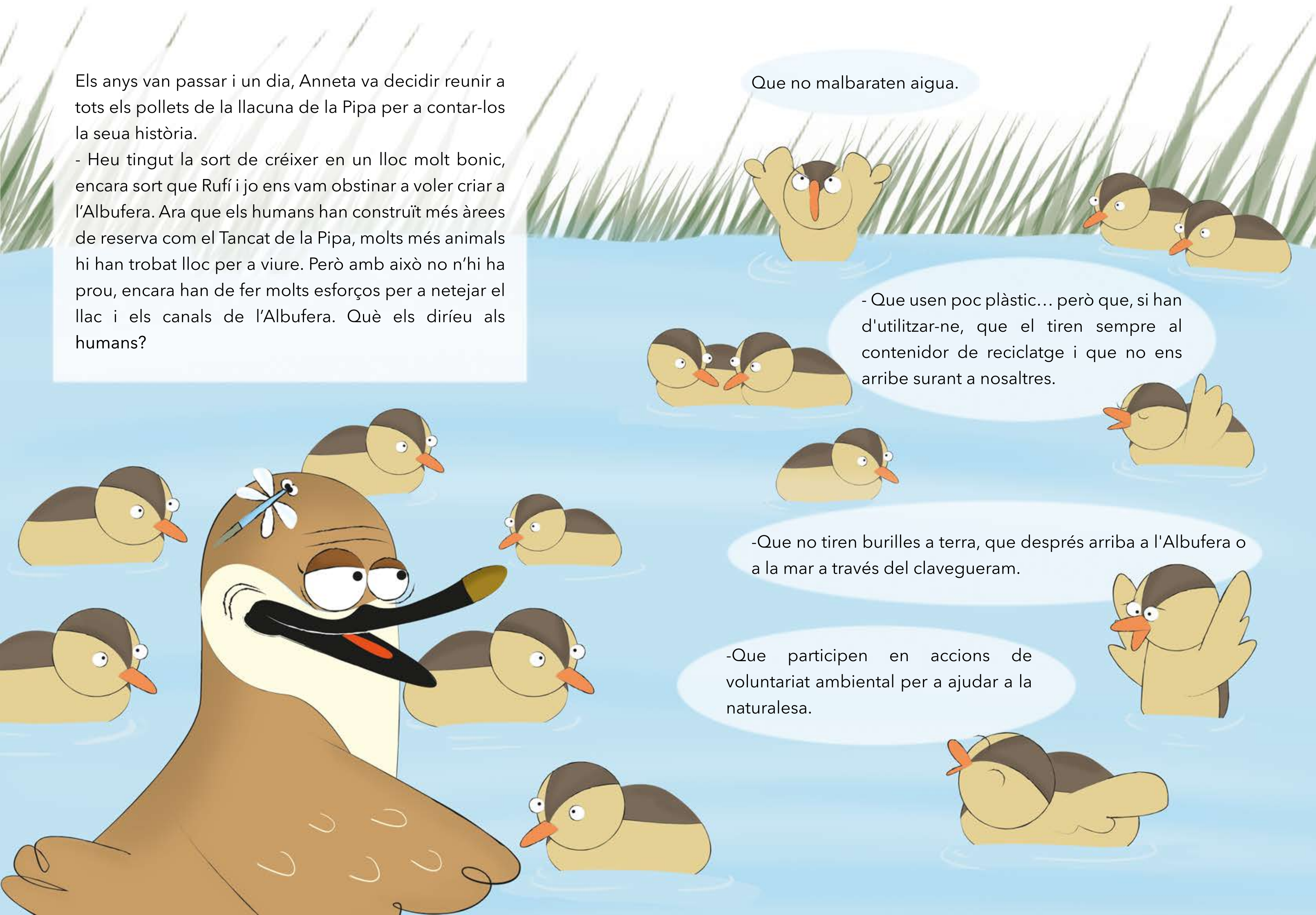
- Heu tingut la sort de créixer en un lloc molt bonic, encara sort que Rufí i jo ens vam obstinar a voler criar a l'Albufera. Ara que els humans han construït més àrees de reserva com el Tancat de la Pipa, molts més animals hi han trobat lloc per a viure. Però amb això no n'hi ha prou, encara han de fer molts esforços per a netejar el llac i els canals de l'Albufera. Què els diríeu als humans?

Que no malbaraten aigua.

- Que usen poc plàstic... però que, si han d'utilitzar-ne, que el tiren sempre al contenidor de reciclatge i que no ens arribe surant a nosaltres.

-Que no tiren burilles a terra, que després arriba a l'Albufera o a la mar a través del clavegueram.

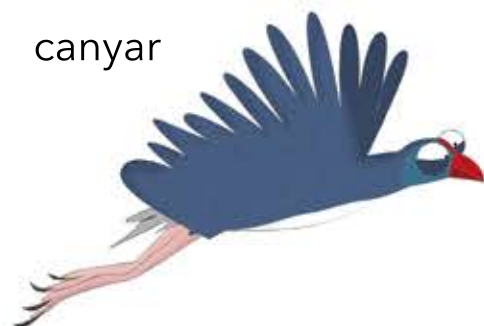
-Que participen en accions de voluntariat ambiental per a ajudar a la naturalesa.

Picaport

Gall de canyar

Flamenc

Senill

Bova

Xatrac d'Albufera

Agró blau

Esplugabous

Camallonga

Cabrellot

Collvert

Ànec cuallarg

Tortuga d'estany

Lliri groc

Sivert

Fotxa

Puces d'aigua

Fartet

Bragat

Peix sol

Sarcet

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA

CONSERVACIÓ D'ÀREES NATURALS I DEVESA-ALBUFERA

MINISTERIO
PARA LA TRANSICIÓN ECOLÓGICA
Y EL RETO DEMOGRÁFICO

CONFERENCIA
HIDROGRÁFICA
DEL Júcar, O. A.

